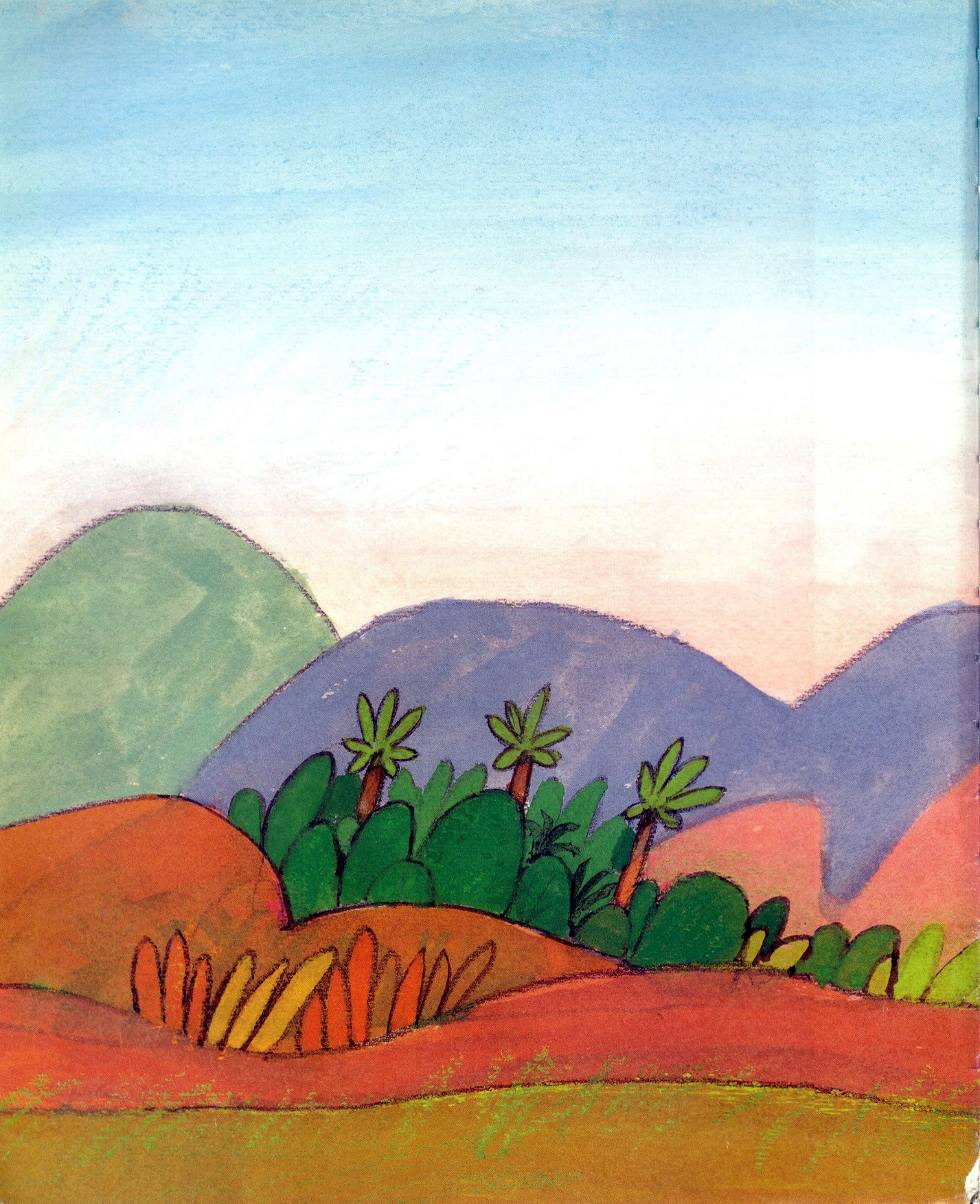

Ο Βάτραχος κι ο Ξένος

Μαξ Βέλθους

Αυτό το βιβλίο αφιερώνεται σ' όλα τα ζώα
που ζουν πάνω στη Γη, άσχετα ποιο χρώμα ή μορφή έχουν.

Μαξ Βέλθους, *Ο Βάτραχος κι ο Ξένος*

Max Velthuis, *Frog and the Stranger*

Μετάφραση: Μάνος Κοντολέων

Διόρθωση: Ιωάννα Μόσχου

DTP: Νίκη Αντωνοπούλου

This book has been printed on acid-free paper

Ο Βάτραχος κι ο Ξένος

Μαξ Βέλθους

Μετάφραση Μάνος Κοντολέων

Μια μέρα, ένας ξένος πήγε και κατασκήνωσε στην άκρη του δάσους. Και ήταν το Γουρούνι που τον πρωτόδε.

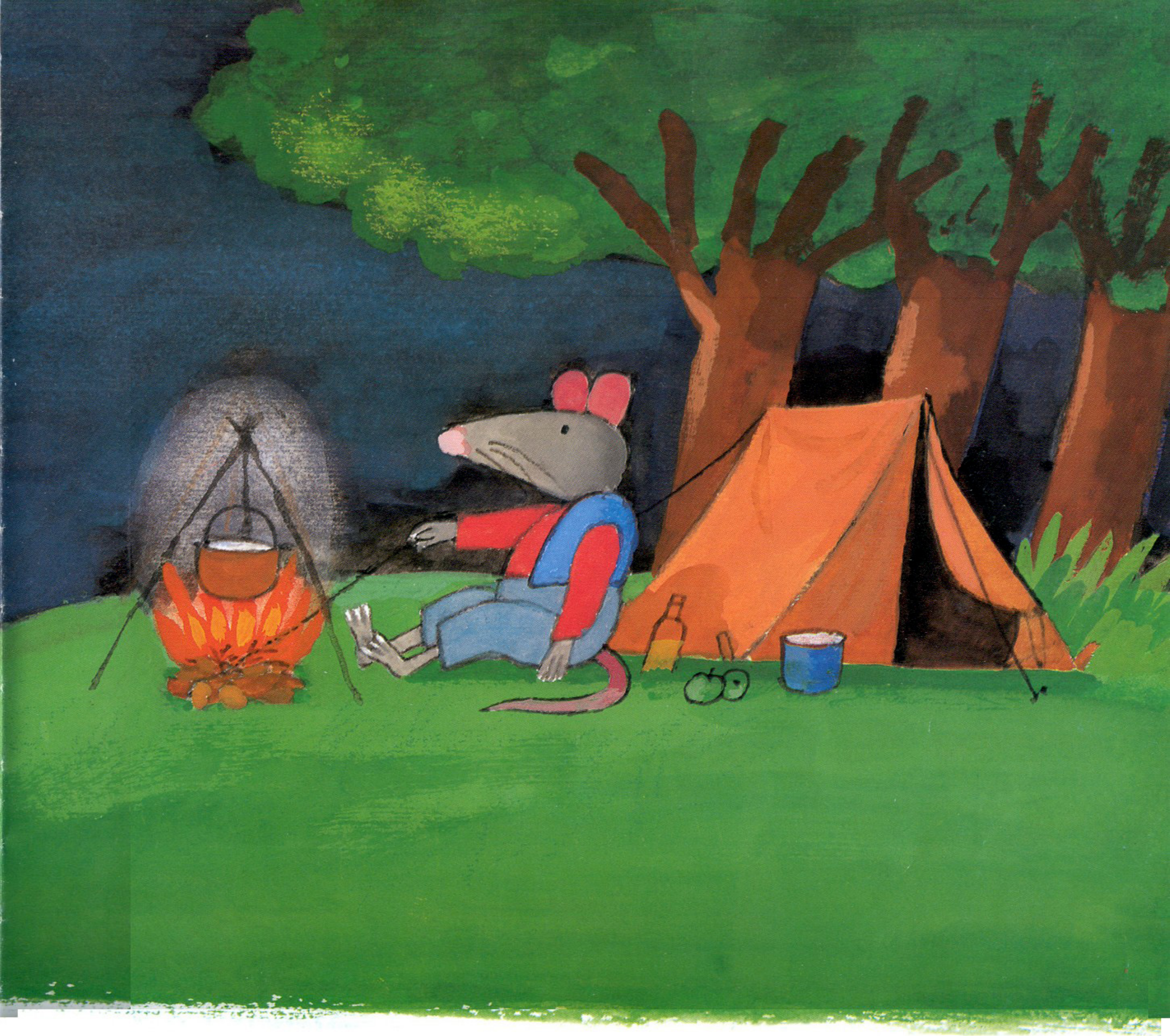
«Τον είδατε κι εσείς;» ρώτησε το Γουρούνι την Πάπια και το Βάτραχο.
«Όχι! Πώς είναι;» ρώτησε η Πάπια.
«Κατά τη γνώμη μου, μοιάζει μ' ένα βρομιάρη ποντίκαρο» είπε το Γουρούνι.
«Και τι θέλει εδώ πέρα;»
«Πρέπει να έχει κανείς τα μάτια του δεκατέσσερα με τα ποντίκια» είπε η Πάπια.
«Είναι κάτι κλεφταράδες!»
«Κι εσύ πώς το ξέρεις;» ρώτησε ο Βάτραχος.
«Μα τι λες τώρα! Δεν υπάρχει και κανείς που να μην το γνωρίζει!»
απάντησε η Πάπια προσβεβλημένη.

Αλλά ο Βάτραχος δεν πείστηκε. Ήθελε να έχει τη δική του γνώμη. Το ίδιο κιόλας βράδυ, όταν το σκοτάδι έπεσε για τα καλά, είδε μια κόκκινη ανταύγεια από κάπου μακριά. Ο Βάτραχος σύρθηκε πιο κοντά.

Στην άκρη του δάσους είδε κάτι σαν μια προχειροφτιαγμένη σκηνή – δυο πασσάλους που στήριζαν ένα κομμάτι ύφασμα.

Ο ξένος κάτι μαγείρευε μέσα σε μια χύτρα που κρεμόταν πάνω από τη φωτιά.
Μια όμορφη μυρωδιά απλωνότανε τριγύρω, κι ο Βάτραχος σκέφτηκε πως
όλα έδειχναν πολύ ζεστά και φιλικά.

«Τον είδα κι εγώ» είπε την άλλη μέρα ο Βάτραχος στους φίλους του.

«Λοιπόν;» ρώτησε το Γουρούνι.

«Ο τύπος φαίνεται να είναι εντάξει» είπε ο Βάτραχος.

«Πρόσεχε!» είπε το Γουρούνι. «Μην ξεχνάς πως είναι ένας βρομοποντικός».

«Μωρέ, βάζω στοίχημα πως θα μας φάει όλο το φαγητό, δίχως να δουλέψει ούτε μια μέρα» είπε η Πάπια. «Τα ποντίκια είναι αναιδή και τεμπέλικα».

Αλλά κάτι τέτοιο δεν ήταν αλήθεια. Ο Ποντικός συνέχεια με κάτι ασχολιότανε. Μάζεψε ξύλα και με μεγάλη μαστοριά έφτιαξε ένα τραπέζι κι ένα παγκάκι. Όπως ήταν ψέμα και το ότι τάχα ήταν βρομιάρης. Είναι αλήθεια πως έδινε μια τέτοια εντύπωση, αλλά στην πραγματικότητα δεν ήταν· πήγαινε συχνά στο ποτάμι και πλενότανε.

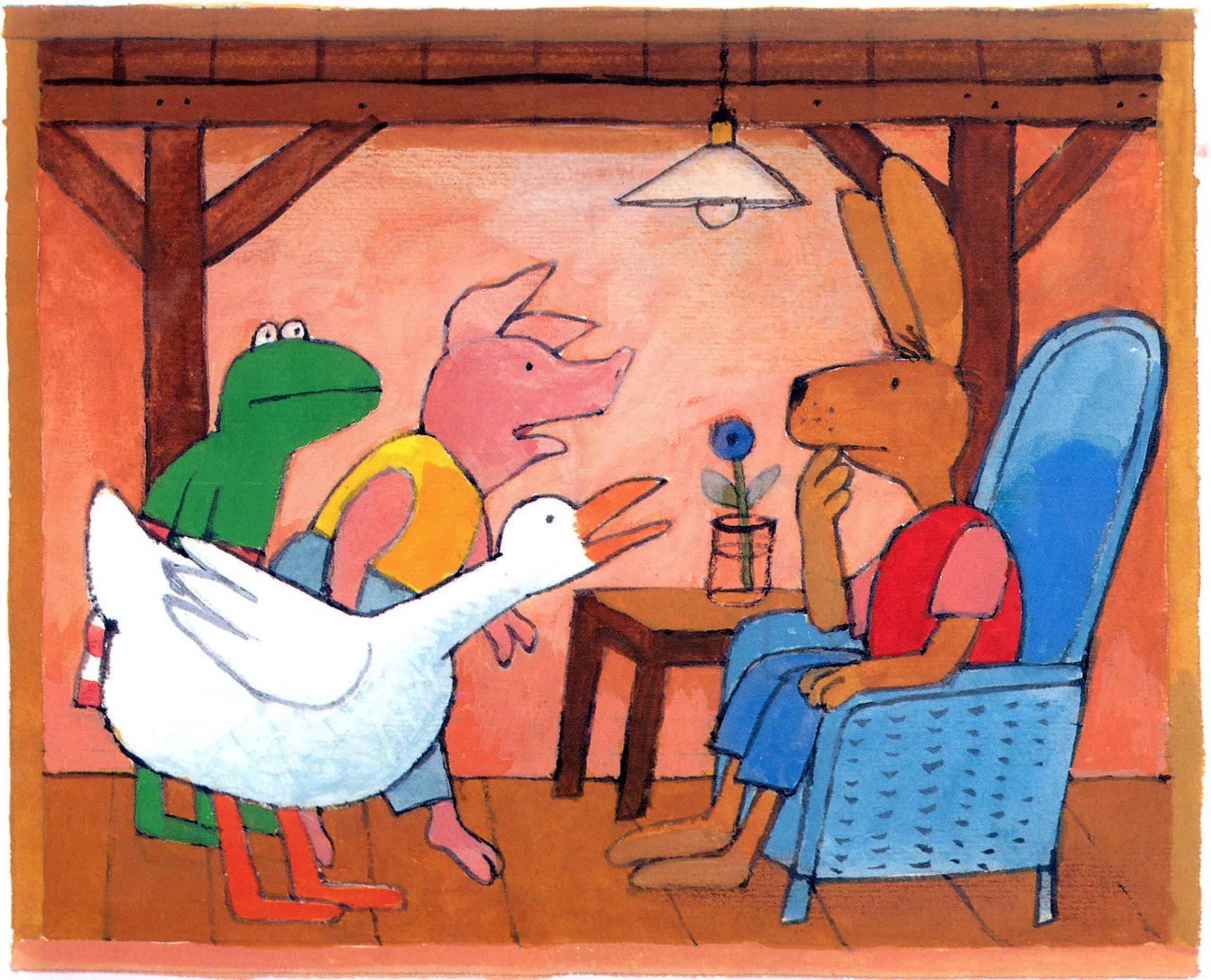
«Έχω γυρίσει όλο τον κόσμο» είπε δίχως να κουνηθεί ο Ποντικός. «Εδώ είναι ήσυχια κι η θέα στο ποτάμι είναι θαυμάσια. Μου αρέσει αυτό το μέρος».

«Βάζω στοίχημα πως τα ξύλα με τα οποία έφτιαξες αυτό το παγκάκι τα έκλεψες» είπε το Γουρούνι.

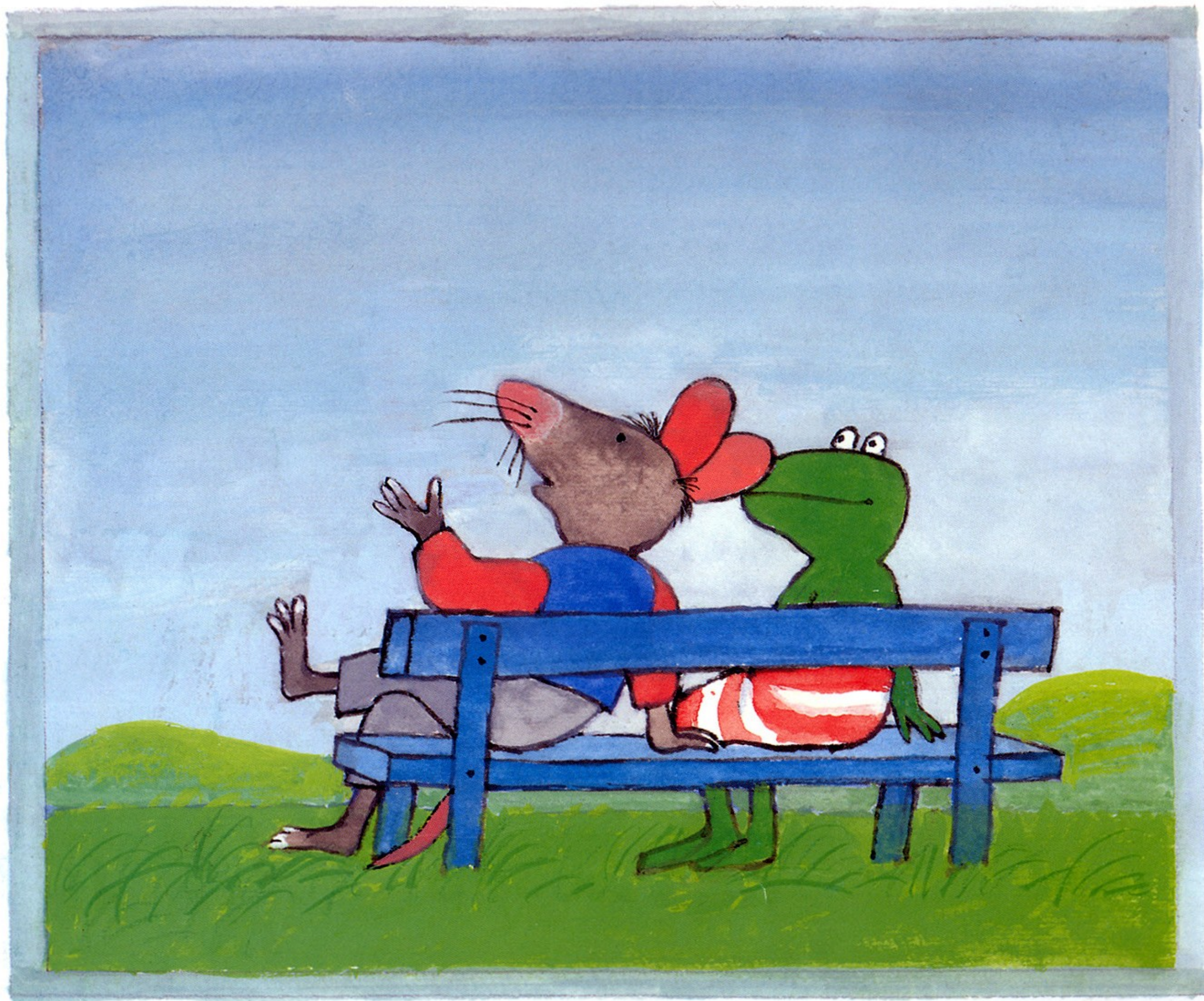
«Τα βρήκα» είπε με αξιοπρέπεια ο Ποντικός. «Το δάσος ανήκει σε όλους».

«Βρομοποντικέ!» μурμουρίσε το Γουρούνι.

«Ναι, ναι!» είπε με πικρία ο Ποντικός. «Για όλα εγώ φταίω. Για όλα τα στραβά φταίει πάντα κάποιος Ποντικός».

Ο Βάτραχος, το Γουρούνι και η Πάπια πήγαν να επισκεφτούν το Λαγό.
«Αυτό το βρομερό ποντίκι πρέπει να φύγει» είπε το Γουρούνι.
«Δεν έχει κανένα δικαίωμα να μένει εδώ. Mas κλέβει τα ξύλα και είναι αγενής»
φώναξε η Πάπια.
«Ησυχάστε, λοιπόν!» είπε ο Λαγός. «Μπορεί να είναι διαφορετικός από εμάς,
αλλά δεν κάνει τίποτε το κακό και το δάσος στ' αλήθεια ανήκει σε όλους».

Από εκείνη τη μέρα ο Βάτραχος πήγαινε συχνά κι έκανε παρέα στον Ποντικό. Καθόντουσαν δίπλα δίπλα πάνω στο παγκάκι, απολαμβάνανε τη θέα κι ο Ποντικός έλεγε στο Βάτραχο ιστορίες από τα ταξίδια του σ' όλο τον κόσμο. Είχε ταξιδέψει πάρα πολύ και είχε πολλές εντυπωσιακές εμπειρίες να θυμηθεί.

Το Γουρούνι διαφωνούσε με το Βάτραχο.

«Δεν πρέπει να τριγυρίζεις μ' αυτόν το βρομοποντικό» του είπε.

«Γιατί όχι;» ρώτησε ο Βάτραχος.

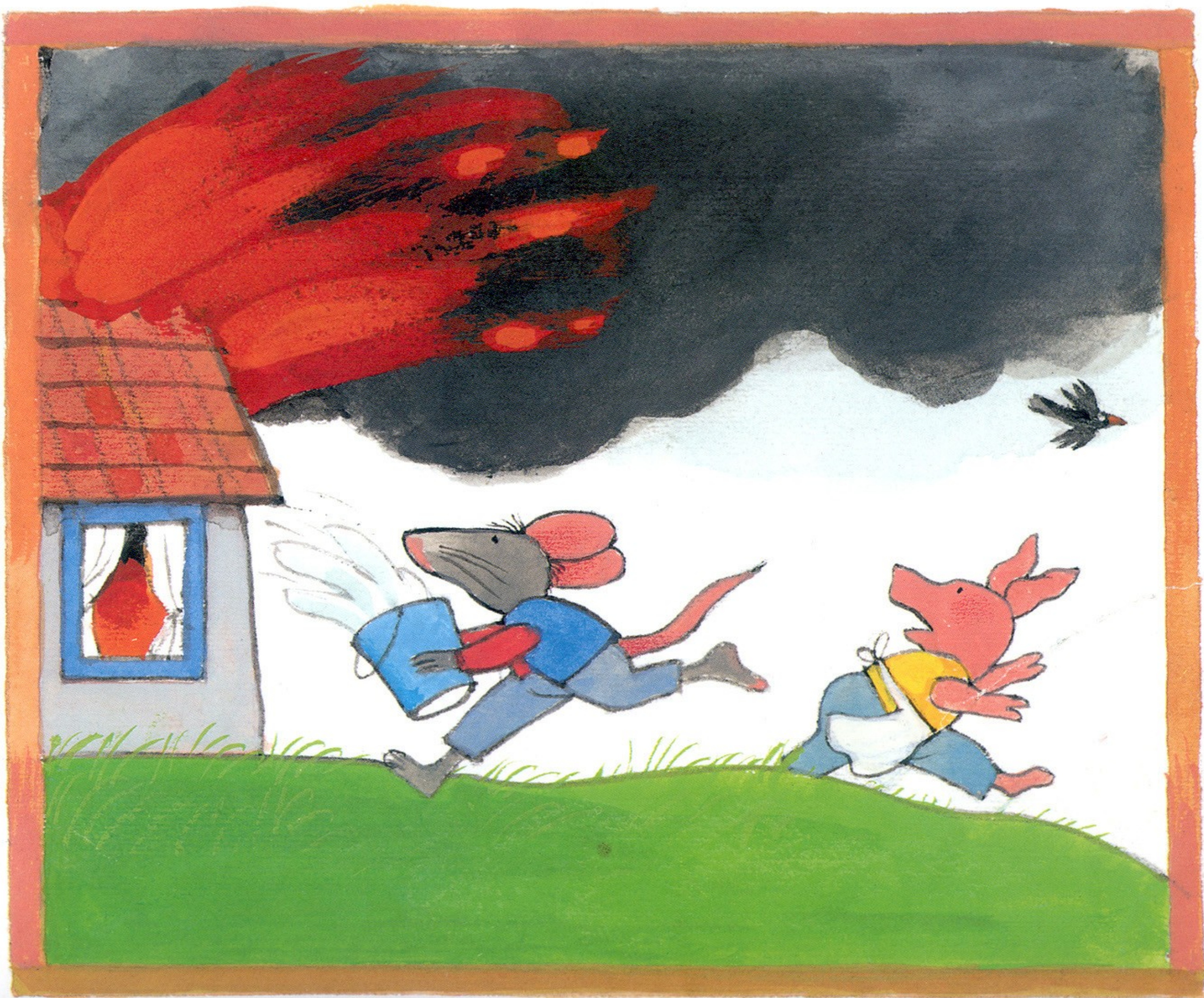
«Γιατί είναι διαφορετικός από εμάς» είπε η Πάπια.

«Τι θα πει διαφορετικός;» είπε ο Βάτραχος. «Όλοι είμαστε διαφορετικοί ο ένας από τον άλλο».

«Λάθος» είπε η Πάπια. «Εμείς είμαστε όλοι από εδώ. Αυτός έρχεται από άλλο μέρος».

Λίγες μέρες μετά, το Γουρούνι δεν ήταν πολύ προσεκτικό την ώρα που μαγείρευε και το λάδι μέσα στο τηγάνι λαμπάδιασε. Σύντομα η φωτιά απλώθηκε και οι φλόγες τύλιξαν τα πάντα. Ολάκερο το σπίτι πήρε να καίγεται.

Κατατρομαγμένο το Γουρούνι πετάχτηκε έξω. «Φωτιά! Φωτιά!» ούρλιαξε. Αλλά ο Ποντικός ήταν κιόλας εκεί. Κι άρχισε με γρηγοράδα να πηγαινοέρχεται από το ποτάμι στο σπίτι, κουβαλώντας νερό μέσα σ' έναν κουβά. Έδωσε μια σκληρή μάχη μέχρις ότου να σβήσει τη φωτιά.

Η σκεπή του σπιτιού είχε ολότελα καταστραφεί. Όλα τα ζώα στέκονταν εκεί γύρω και κοιτούσαν καταστενοχωρημένα. Τώρα το Γουρούνι είχε μείνει δίχως σπίτι. Αλλά δεν έπρεπε να λυπάται. Το επόμενο κιόλας πρωινό, να σου ο Ποντικός κρατώντας ένα σφυρί και καρφιά. Και ώσπου να πεις «κύμινο», το σπίτι είχε επισκευαστεί.

Μια άλλη μέρα πάλι, ο Λαγός πήγε στο ποτάμι για να πάρει νερό. Μα ξαφνικά γλίστρησε και έπεσε στα βαθιά. Ο Λαγός δεν ήξερε να κολυμπά. «Βοήθεια! Βοήθεια!» έβαλε τις φωνές.

Κι ήταν ο Ποντικός που τον άκουσε κι έτρεξε κι έπεσε μέσα στο νερό κι άρπαξε το Λαγό και τον έβγαλε έξω, στην όχθη το ποταμού.

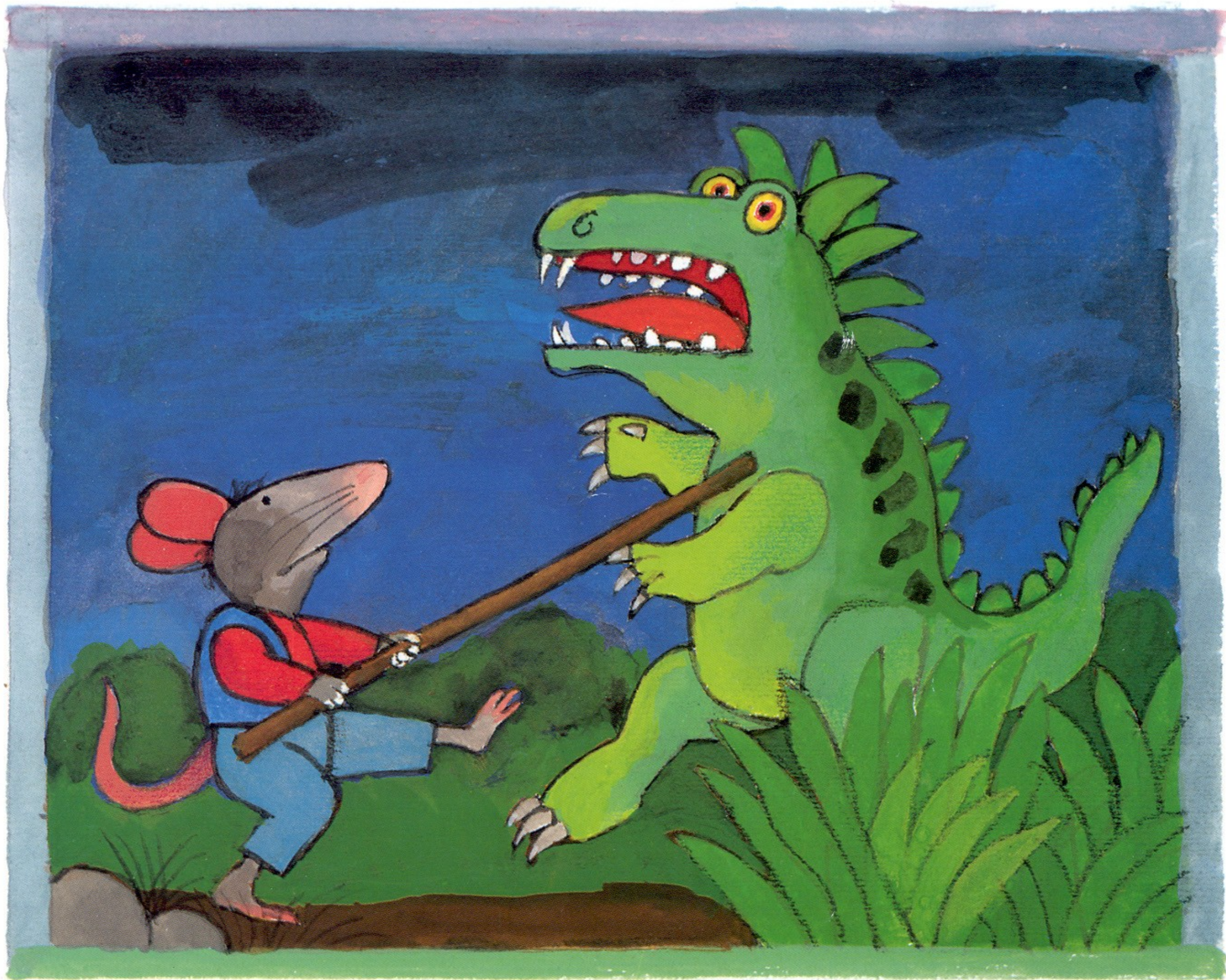

Τώρα όλοι πια είχαν τη γνώμη πως ο Ποντικός μπορούσε να μείνει μαζί τους.
Ήταν ευγενικός, χαμογελαστός, έτοιμος πάντα να προφέρει τη βοήθειά του.

Άσε που συχνά είχε και κάτι καταπληκτικές ιδέες – μια εκδρομή στο δάσος
ή ψάρεμα στο ποτάμι.

Και τα βράδια τούς έλεγε συναρπαστικές ιστορίες για δράκους στην Κίνα και για άλλα το ίδιο συναρπαστικά πράγματα που έτυχε να έχει συναντήσει στα ταξίδια του. Περνούσαν πολύ καλά – ο Ποντικός πάντα είχε μια νέα ιστορία να τους αφηγηθεί.

Αλλά μια μέρα, όταν ο Βάτραχος πήγε να επισκεφτεί τον καλό του φίλο τον Ποντικό, δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που έβλεπε. Η σκηνή είχε μαζευτεί κι ο Ποντικός είχε κρεμάσει στους ώμους του το σάκο του.

«Φεύγεις;» ρώτησε έκπληκτος ο Βάτραχος.

«Ναι, ήρθε η ώρα που πρέπει να συνεχίσω τα ταξίδια μου» είπε ο Ποντικός.

«Λέω να πάω στην Αμερική. Ποτέ άλλοτε δεν έχω πάει εκεί πέρα».

Ο Βάτραχος ήταν απαρνηγός.

Με δάκρυα στα μάτια ο Βάτραχος, η Πάπια, ο Λαγός και το Γουρούνι
αποχαιρέτισαν το φίλο τους τον Ποντικό.
«Ίσως μια μέρα επιστρέψω» είπε ο Ποντικός με αισιοδοξία. «Και τότε θα
χτίσω μια γέφυρα στο ποτάμι».

Και μ' αυτά τα λόγια έφυγε – εκείνος ο βρομιάρης αλλά χαριτωμένος, χαρούμενος, φιλικός και πανέξυπνος Ποντικός. Τον κοιτούσαν μέχρις ότου εξαφανίστηκε πίσω από το λόφο.

«Θα μας λείψει!» είπε ο Λαγός μ' έναν αναστεναγμό.

Ναι, ο Ποντικός άφησε πίσω του ένα κενό. Αλλά το παγκάκι του είναι πάντα εκεί κι οι τέσσερις φίλοι πάνε συχνά και κάθονται και κουβεντιάζουν τα όσα θυμούνται από τον καλό τους φίλο.

ΜΑΞ ΒΕΛΘΟΥΙΣ

Ο Μαξ Βέλθουις γεννήθηκε στη Χάγη το 1923 και πέθανε το 2005. Σπούδασε γραφικές τέχνες και ασχολήθηκε επαγγελματικά με το σχεδιασμό και τη σύνθεση αφισών, γραμματοσήμων, εξωφύλλων και κινουμένων σχεδίων.

Από το 1969 άρχισε να γράφει και να εικονογραφεί τα δικά του βιβλία, τα οποία έχουν χαρακτηριστεί μικρά κοσμήματα που με τρυφερότητα αλλά και χιούμορ μιλούν στις καρδιές των παιδιών.

Ο Μαξ Βέλθουις έλαβε μέρος σε πολλές διεθνείς εκθέσεις εικονογράφησης (ατομικές και ομαδικές) και έχει βραβευτεί πολλές φορές σε διεθνείς διαγωνισμούς. Μερι-

κές από τις σημαντικότερες διακρίσεις του είναι: Αμερική, Graphic Award of the Society of Illustrators [Βραβείο Γραφικών Τεχνών της Εταιρείας]· Γαλλία, Prix des Treize· Γερμανία, Bestlist Award· Ολλανδία, Silver Pencil [Το Ασημένιο Μολύβι] και δύο φορές το Golden Paintbrush [Χρυσό Πινέλο]. Το 2004 τιμήθηκε με το Βραβείο Άντερσεν, που αποτελεί την κορυφαία διεθνή διάκριση στον τομέα της εικονογράφησης.

Τα βιβλία του κυκλοφορούν σε 40 χώρες. Τα έργα του εκτίθενται σε μουσείο στη Χάγη.

ΜΑΞ ΒΕΛΘΟΥΙΣ

Ο Μαξ Βέλθουις γεννήθηκε στη Χάγη το 1923 και πέθανε το 2005. Σπούδασε γραφικές τέχνες και ασχολήθηκε επαγγελματικά με το σχεδιασμό και τη σύνθεση αφισών, γραμματοσήμων, εξωφύλλων και κινουμένων σχεδίων.

Από το 1969 άρχισε να γράφει και να εικονογραφεί τα δικά του βιβλία, τα οποία έχουν χαρακτηριστεί μικρά κοσμήματα που με τρυφερότητα αλλά και χιούμορ μιλούν στις καρδιές των παιδιών.

Ο Μαξ Βέλθουις έλαβε μέρος σε πολλές διεθνείς εκθέσεις εικονογράφησης (ατομικές και ομαδικές) και έχει βραβευτεί πολλές φορές σε διεθνείς διαγωνισμούς. Μερι-

κές από τις σημαντικότερες διακρίσεις του είναι: Αμερική, Graphic Award of the Society of Illustrators [Βραβείο Γραφικών Τεχνών της Εταιρείας]· Γαλλία, Prix des Treize· Γερμανία, Bestlist Award· Ολλανδία, Silver Pencil [Το Ασημένιο Μολύβι] και δύο φορές το Golden Paintbrush [Χρυσό Πινέλο]. Το 2004 τιμήθηκε με το Βραβείο Άντερσεν, που αποτελεί την κορυφαία διεθνή διάκριση στον τομέα της εικονογράφησης.

Τα βιβλία του κυκλοφορούν σε 40 χώρες. Τα έργα του εκτίθενται σε μουσείο στη Χάγη.

«Ο Βάτραχος είναι ένα εμπνευσμένο δημιούργημα – ένα αριστούργημα γραφιστικής λιτότητας».

The Guardian

«Ο Μαξ Βέλθους προσεγγίζει σοβαρά ζητήματα με ευαισθησία και διακριτικό χιούμορ».

Publishing News

